

12 χρόνια μετά η μνήμη του Αλέξη Γρηγορόπουλου, η μνήμη όλων των δολοφονημένων από την αστυνομία, η μνήμη της εξέγερσης είναι ζωντανή

Στις 6 Δεκεμβρίου 2008 ο ειδικός φρουρός της ΕΛ.ΑΣ. Επαμεινώνδας Κορκονέας πυροβολεί και σκοτώνει τον 15χρονο, αναρχικό μαθητή, Αλέξανδρο Γρηγορόπουλο. Ακόμα μία κρατική δολοφονία έλαβε χώρα, μόνο που αυτή τη φορά οι προσπάθειες των κυρίαρχων να κουκουλωθεί ή να παρουσιαστεί ως «μεμονωμένο περιστατικό» δεν ευδοκίμησαν. Χιλιάδες κόσμου βγαίνει στους δρόμους ενάντια στην καταστολή, ενάντια στη βία που ασκεί το κράτος στα στενά των μητροπόλεων, στα σύνορα και τις φυλακές, ενάντια στα πρώτα σημάδια της οικονομικής κρίσης που είχαν ήδη αρχίσει να φαίνονται, ενώ αργότερα αναφέρεται ως ένα βαθμό και στην βία που ασκεί το κεφάλαιο στα εργατικά κάτεργα, με αφορμή την επίθεση με βιτριόλι στην συνδικαλιστρια καθαρίστρια Κ. Κούνεβα. Η εξέγερση που ξέσπασε εξαπλώθηκε σε πολλές πόλεις της Ελλάδας, κρατώντας μερικές εβδομάδες. Κατά τη διάρκεια της πραγματοποιήθηκαν πορείες, απεργίες, σαμποτάζ, καταλήψεις σχολείων, φοιτητικών σχολών και δημόσιων κτηρίων, δημιουργήθηκαν συνελεύσεις γειτονιών και κέντρα αγώνα, έγιναν αμέτρητες επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα, υπουργεία, τράπεζες και άλλους κρατικούς και καπιταλιστικούς στόχους, ενώ σε δεκάδες πόλεις του κόσμου έλαβαν χώρα δράσεις αλληλεγγύης. Μετά το πρώτο μούδιασμα, το κράτος την αντιμετώπισε με ακόμα περισσότερη καταστολή διανθισμένη ανά περιπτώσεις με το άνοιγμα βαλβίδων αποσυμπίεσης.

Ο Δεκέμβρης του '08 ανέδειξε τις δυνατότητες που γεννιούνται όταν οι καταπιεσμένοι και οι εκμεταλλεμένοι δεν υποκύπτουν στον ατομισμό (που οι κεφαλαιοκράτες και οι εξουσιαστές θέλουν να επιβάλουν ως την κυρίαρχη αντίληψη στις σύγχρονες κοινωνίες), συναντιούνται στους δρόμους, αυτοοργανώνονται, εκφράζουν την οργή τους και τη δημιουργικότητα τους, αμφισβητούν έμπρακτα την «κρατική παντοδυναμία», όταν αντιλαμβάνονται ξανά τη δύναμη και την αξία του συλλογικού αγώνα. Ανέδειξε βέβαια και τα όρια της εξέγερσης όταν απουσιάζει ένας κοινός σχεδιασμός, όταν ένα γενικότερο πρόταγμα για την οριστική κατάργηση της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης δεν καταφέρνει να αντικαταστήσει την οργή και το αίτημα για περιορισμό

μόνο των πιο ακραίων εκφάνσεων τους και να αγκαλιαστεί από την πλειοψηφία των εξεγερμένων. Η εξέγερση του '08, στις αρχές του 21^{ου} αιώνα, ήταν ακόμα μια έμπρακτη διάψευση των ιδεολογημάτων που μιλάνε για το «τέλος της ιστορίας» και άφησε μεγάλη παρακαταθήκη για τους αγώνες που ακολούθησαν από τότε, και για αυτούς που θα δοθούν στο μέλλον.

Στα χρόνια που μεσολάβησαν αλλάξαν πολλά. Η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση εκδηλώθηκε με τη σφοδρότητα και τις συνέπειες που όλοι γνωρίζουμε. Οι κυρίαρχοι προσπαθώντας να μετακυλήσουν το βάρος της στις πλάτες μας, εντεινάνε την επίθεση τους στην εργατική τάξη σε ακραίο βαθμό. Οι αγώνες που δόθηκαν στις αρχές της δεκαετίας, παρότι σίγουρα άφησαν και αυτοί με την σειρά τους πλούσια παρακαταθήκη και ίσως καθυστέρησαν λίγο τους σχεδιασμούς του κεφαλαίου, δεν κατάφεραν τελικά να τους ανακόψουν. Η ελπίδα που καλλιεργούνταν από ένα κομμάτι της αριστεράς ότι τα πράγματα μπορούν να αλλάξουν προς το καλύτερο, όχι μέσα από τους ακηδεμόνευτους αγώνες, αλλά μέσα από τις εκλογές, κυριάρχησε στους κόλπους της τάξης μας. Τα χρόνια της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ, διαψεύστηκε πανηγυρικά το επιζήμιο ιδεολόγημα της ανάθεσης, αλλά ταυτόχρονα γέμισε τους ανθρώπους της κοινωνική βάση με ακόμα μεγαλύτερη ηττοπάθεια και οδήγησαν ένα τεράστιο κομμάτι αγωνιζόμενων στην παραίτηση και την ιδιώτευση. Η άμπωτη των κοινωνικών και ταξικών αγώνων έδωσε ακόμα μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση στους κεφαλαιοκράτες που στην προσπάθειά τους να αυξήσουν τα κέρδη τους κατάργησαν και καταργούν τα περισσότερα από τα κεκτημένα των τελευταίων δύο αιώνων. Σε αυτό φυσικά έχει παίξει σημαντικό ρόλο ότι

φρόντισαν να σβηστεί από τη ιστορική μνήμη ότι οι συλλογικές συμβάσεις εργασίας, η ασφαλιστική κάλυψη, η Κυριακάτικη αργία, το δωρο, η –σε μεγάλο βαθμό- ελεύθερη πρόσβαση όλων στην υγεία και την μόρφωση δεν ήταν πάντα κρατικές παροχές αλλά κατακτήθηκαν μετά από ταξικούς και πολλές φορές αιματηρούς αγώνες. Παράλληλα εντάθηκαν οι ανταγωνισμοί μεταξύ διαφορετικών μερίδων της αστικής τάξης και διαφορετικών κρατών για το ποιος θα καρπωθεί το μεγαλύτερο κομμάτι από τα κέρδη και τον έλεγχο των πιο πλουτοπαραγωγικών περιοχών, πράγμα που σε πολλές περιπτώσεις εκφράστηκε και μέσα από την εκδήλωση πολέμων που οδήγησαν χιλιάδες ανθρώπους στον θάνατο και εκατομμύρια στον ξεριζωμό.

Φυσικά, η καταστολή και ο έλεγχος -βασικοί πυλώνες του καπιταλιστικού καθώς και κάθε εξουσιαστικού συστήματος - δεν θα μπορούσαν παρά να εντείνονται μαζί με την ένταση της εκμετάλλευσης, μιας και οι κυρίαρχοι πάντα φοβούνται το ενδεχόμενο της οργάνωσης και της αντεπίθεσης των εκμεταλλεζόμενων που συνεπάγεται χάσιμο των προνομίων τους, πόσο μάλλον σε στιγμές που τα αδιέξοδα του καπιταλισμού και του εξουσιαστικού τρόπου οργάνωσης της κοινωνίας γίνονται πιο εμφανή. Έτσι, παράλληλα με τη μείωση των μισθών και των συντάξεων, την πλήρη ελαστικοποίηση της εργασίας, τους πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας, τις συνεχείς ιδιωτικοποιήσεις που αυξάνουν το κόστος ζωής και μειώνουν τα μη εμπορευματοποιημένα πεδία της καθημερινότητας, είδαμε την αύξηση των κρατικών δαπανών για τον στρατό

και την αστυνομία, δύο από τους ελάχιστους κλάδους που ενισχύθηκαν στην περίοδο της κρίσης, την κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου, τις διώξεις μαθητών για καταλήψεις, την λειτουργία στρατοπέδων συγκέντρωσης μεταναστών, την ψήφιση νομοσχεδίων που στοχεύουν στο περιορισμό των πορειών και των απεργιών, την αποδυνάμωση των εργατικών σωματείων, τα τελεσίγραφα στις αναρχικές καταλήψεις, τις συνεχείς ποινικές αλλά και διοικητικές (με επιβολές προστίμων) διώξεις σε όσους συνέχισαν να αντιστέκονται στην επέλαση κράτους και κεφαλαίου.

Έχουν περάσει δώδεκα χρόνια από τον Δεκέμβρη του '08 κι όμως δεν χρειάζεται και πολλά περισσότερα πέρα από το να παραμερίσει κανείς την παραμορφωμένη εικόνα που παρουσιάζουν τα -επιδοτούμενα και με την βούλα πλέον από το κράτος- ΜΜΕ, για να αντικρίσει την ίδια -αυτή την εγγενή- δολοφονική φύση του κράτους και του κεφαλαίου. Η πανδημία του κορωνοϊού εξαπλώθηκε σε μια εποχή όπου οι εκμεταλλεζόμενοι παγκόσμια βιώνουν τις καταστρεπτικές συνέπειες της διαχείρισης της οικονομικής κρίσης από τους κυρίαρχους. Το δημόσιο σύστημα υγείας είναι διαλυμένο (ως αποτέλεσμα της χρόνιας προσπάθειας των αστών και των εκάστοτε κυβερνήσεων να το ιδιωτικοποιήσουν, ικανοποιώντας έτσι τις ακραίες νεοφιλελεύθερες ορέξεις που κυριαρχούν στους κόλπους τους τις τελευταίες δεκαετίες) και συνεπώς αδυνατεί να διαχειριστεί τη ραγδαία αύξηση σοβαρών περιστατικών. Με την πανδημία να βγαίνει εκτός ελέγχου σε πολλά σημεία του πλανήτη είδαμε τον καπιταλισμό να αποκαλύπτει μια από τις πιο τρομακτικές και καλά κρυμμένες όψεις του: τη δυνατότητα των ισχυρών να διαλέγουν το ποιοι θα πεθάνουν και το ποιοι θα ζήσουν, με κριτήρια παραγωγικότητας και κοινωνικής/οικονομικής θέσης.

Το ελληνικό κράτος διαχειρίστηκε την κατάσταση προσπαθώντας να περιορίσει τις ζημιές για το κεφάλαιο και να ξεφορτωθεί από πάνω του, αλλά και για λογαριασμό της αστικής τάξης, κάθε ευθύνη για την κατάσταση του ΕΣΥ, για τους θανάτους από τον ιό και την εξάπλωση της πανδημίας, ρίχνοντας τα στην ατομική ευθύνη και τη δήθεν ανικανότητα της κοινωνίας να τηρήσει τα «μέτρα περιορισμού». Μέτρα που θεσπίστηκαν με μια παράλογη λογική που θέλει τον ιό να μην εξαπλώνεται όπου κατά περίπτωση συμφέρει την οικονομική και πολιτική ελίτ όπως τους μαζικούς χώρους εργασίας, τα ΜΜΜ, τα σχολεία, τις εκκλησίες, τις παραλίες και τα άλλα τουριστικά θέρετρα το καλοκαίρι, αλλά να εξαπλώνεται στους χώρους όπου κοινωνικοποιούνται οι από τα κάτω όπως τα πάρκα, οι πλατείες, οι ταξικές κινητοποιήσεις, κτλ. Μέτρα που, μέσω της πεισματικής άρνησης της αποσυμφόρησης των σύγχρονων κολαστηρίων, καταδικάζουν σε θάνατο χιλιάδες ανθρώπους: τους μετανάστες, στους οποίους έχει καταργηθεί το ΑΜΚΑ και δεν έχουν πρόσβαση στην υγεία, που βρίσκονται έγκλειστοι στα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης, αλλά και τους

κρατούμενους στις υπερπλήρεις φυλακές που ούτως ή άλλως είχαν ελλειπή ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και μετράνε ήδη τους πρώτους νεκρούς.

Η διαστρέβλωση της πραγματικότητας είναι τέτοια, που παρουσιάζεται ως λογικό και μόνο δυνατό σενάριο τα περισσότερα από τα λεφτά του κρατικού προϋπολογισμού ή της “βοήθειας” από την Ε.Ε. (που αργότερα θα πρέπει να αποπληρωθούν με νέα μνημόνια, των οποίων το βάρος θα επωμιστεί η κοινωνική βάση) να μην διοχετεύονται στην ενίσχυση του ΕΣΥ, όπως ζητά σύσσωμο το υγειονομικό προσωπικό (που καταβάλλει υπεράνθρωπες προσπάθειες για να σώσει όσες περισσότερες ζωές γίνεται), αλλά στην ενίσχυση της αστυνομίας και των μεγάλων επιχειρήσεων, όπως και στην αγορά νέων πολεμικών εξοπλισμών και την αναβάθμιση των παλιών. Γιατί προφανώς για τους έχοντες αυτού του κόσμου είναι η μόνον δική τους ασφάλεια -όπως και αυτή των κερδών τους- που έχει σημασία, και αυτή εξασφαλίζεται με την ενδυνάμωση αυτών που χρησιμοποιούν για να επιβάλλονται στην πλειοψηφία της ανθρωπότητας, των μπάτσων και των στρατιωτικών. Αυτών που δεν διστάζουν να κάνουν τσαμπουκάδες ακόμα και στους γιατρούς που ζητάνε ενίσχυση του συστήματος υγείας, που δεν κολλάνε στο να δέρνουν και να συλλαμβάνουν μαθητές που ζητούν μέτρα προστασίας στα σχολεία και ίση πρόσβαση στη μόρφωση για όλους, που σημάδευαν με όπλα τους φοιτητές όταν μπουκάραν στην ΑΣΟΕΕ, που εισέβαλαν στο Πολυτεχνείο λίγο πριν την επέτειο της 17 Νοέμβρη και ανήμερα της κατέστειλαν με περίσσεια βιαιότητα τις συγκεντρώσεις μνήμης -παρ’ όλο που τηρούσαν όλα τα μέτρα προστασίας, πριν τουλάχιστον την επίθεση των ενστόλων. Το μόνο που το κράτος παρέχει απλόχερα στην βάση της κοινωνικοταξικής πυραμίδας είναι ο φόβος και η καταστολή όσον αντιστέκονται.

Προφανώς κράτος και κεφάλαιο εκμεταλλεύονται, τόσο το μούδιασμα της κοινωνίας όσο και το καθεστώς «έκτακτης ανάγκης» που έχει επιβληθεί, για να εκπληρώσουν μια ώρα νωρίτερα όσα είχαν ούτως ή άλλως σχεδιασμένα να θεσπίσουν πιο σταδιακά και αναμενόταν να προκαλέσουν αντιδράσεις. Έτσι, εν μέσω περιορισμού κυκλοφορίας και απαγόρευσης των συγκεντρώσεων, πέρασαν το ένα μετά το άλλο νομοσχέδια που αφαιρούν ακόμα και δευτερεύοντα εμπόδια στην άνευ όρων επέλαση της καπιταλιστικής ανάπτυξης και της δυνατότητας αντίστασης σε αυτήν, όπως νόμους για το «περιβάλλον», για τον ακόμα μεγαλύτερο περιορισμό των πορειών και των απεργιών, για την συρρίκνωση της όποιας δύναμης είχε απομείνει στα σωματεία, για την έμμεση κατάργηση του δώρου, για απλήρωτες υπερωρίες...

Πάνε δώδεκα χρόνια από τον Δεκέμβρη του '08, αλλά η μνήμη του Αλέξη Γρηγορόπουλου, η μνήμη όλων των επώνυμων και ανώνυμων δολοφονημένων από τους προστάτες των ανισοτήτων, των αστών, των έχόντων την εξουσία, δεν έχει ξεθωριάσει.

Στο σήμερα των άδειων -μετά το πέσιμο της νύχτας- δρόμων, γεμάτων μόνο με μπάτσους, όπου ο έλεγχος και η καταστολή αγγίζουν δυστοπικά επίπεδα, οι εκμεταλλεζόμενοι όλου του κόσμου έχουμε ακόμα περισσότερους λόγους για να ξεγερθούμε. Αν θέλουμε να επιβιώσουμε πρέπει να οργανωθούμε συλλογικά και αδιαμεσολάβητα ενάντια στην θανατοπολιτική που εφαρμόζουν το κράτος και το κεφάλαιο για τη διαχείριση της πανδημίας. Να μη γίνουμε κρέας ούτε για τις μηχανές που παράγουν τον πλούτο για τους λίγους και φτώχεια για τους πολλούς, ούτε για τα κανόνια των διακρατικών πολέμων που γίνονται προκειμένου να κριθεί ποιο κομμάτι της οικονομικής/κοινωνικής ελίτ θα αποκομίσει το μεγαλύτερο κέρδος από τον έλεγχο των ενεργειακών πηγών και των δρόμων μεταφοράς ενέργειας.

Να βροντοφωνάξουμε μπροστά στους κουστουμαρισμένους και καλοταϊσμένους επιβολείς των δεινών αυτού του κόσμου, μπροστά στους ένοπλους προστάτες των ανισοτήτων, ότι δεν είπαμε ακόμα την τελευταία μας

λέξη. Να πιάσουμε τον νήμα των ταξικών αγώνων του παρελθόντος, που εξασφάλισαν καλύτερες συνθήκες ζωής για εμάς σήμερα, που έδειξαν ότι το καπιταλιστικό και εξουσιαστικό οικοδόμημα δεν είναι άφθαρτο. Να πιάσουμε το νήμα των εξεγέρσεων που εκδηλώνονται ανά τον κόσμο τα τελευταία χρόνια. Να διδαχτούμε από τα λάθη του παρελθόντος αλλά να στοχεύσουμε στην απαλλαγή της ανθρωπότητας αλλά και ολόκληρης της γης από τα δεσμά του κράτους και του κεφαλαίου. Να αγκαλιάσουμε τους διάφορους επιμέρους αγώνες που εκδηλώνονται από τα διάφορα κομμάτια της τάξης μας σε κάθε γωνιά του πλανήτη, να τους συνδέσουμε σε μια κοινή προοπτική, αυτή της οριστικής κατάργησης της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης και της δόμησης ενός κόσμου ισότητας, αλληλεγγύης, ελευθερίας, ζωής εναρμονισμένης με τη φύση, χωρίς ατομική ιδιοκτησία, σύνορα, πολέμους ή διακρίσεις με βάση την φυλή και το φύλο.

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΤΗ ΘΑΝΑΤΟΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ
ΛΕΦΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΤΟΥ Ε.Σ.Υ. ΚΑΙ ΟΧΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟ ΚΑΙ ΤΗΝ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ**

ΑΜΕΣΗ ΑΠΟΣΥΜΦΟΡΗΣΗ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ

**ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗΣ,
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΠΟΥ ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ**

Συλλογικότητα αναρχικών από τα ανατολικά

anatolika.espivblogs.net